

Chương 55

Cướp Nhà Khó Phòng

Hoàng Tước Nhi chân chờ rồi lại hỏi: "Nhà các người... Không ai nấu cơm sao?"

Hạ Sinh không có vấn đề nói: "Chờ nướng ta về rồi nấu."

Hoàng Tước Nhi hỏi: "Người không đói bụng?"

Hạ Sinh lắc đầu nói: "Không đói bụng. Trong nồi có cơm thừa, ta đói thì ăn." Bỗng nhiên lại hỏi Tước Nhi: "Nướng người cũng không trở về, người đói bụng?"

Hoàng Tước Nhi trầm mặc một lúc, mới nhỏ giọng nói: "Nướng ta bị bệnh. Ta nấu cơm nhưng không biết xào rau." Nói xong cúi đầu.

Hạ Sinh nhìn bé gái cúi đầu trầm mặc, cảm thấy đáng thương, trong lòng nổi lên sự đồng tình. Suy nghĩ hồi lâu không ra lời an ủi, liền hì hì cười nói: "Tước Nhi, người thật có khả năng."

Hắn đứng lên, cẩn thận đem Đổ Quyên còn cho Hoàng Tước Nhi, sau đó chạy như bay vào phòng bếp phía Tây.

Sau một lúc là đi ra, trong tay bưng một cái bát thô lớn.

"Tước Nhi, đến đây cho người ăn cái này. Thịt chuột. Ăn thật ngon."

Hoàng Tước Nhi nghe một chữ "chuột", bị dọa một cái, sợ hãi hỏi: "Con chuột cũng có thể ăn?"

Hạ Sinh lắc đầu, đem đòn ghè chuyên tới đối diện nàng, ngồi xuống, hai chân chụm lại, bát đặt trên đùi, giải thích: "Không phải con chuột. Là chuột trúc (hamster). Giống như con thỏ, nhưng ăn ngon hơn thịt thỏ. Người nếm thử xem."

Vừa nói vừa trực tiếp dùng tay bộp một miếng thịt trong bát, đưa đến miệng Hoàng Tước Nhi cho nàng cắn.

Hoàng Tước Nhi cũng thích, nói: "Thịt lạnh không thể ăn."

Nàng nhát gan nhưng Hạ Sinh lại chịu chơi cùng nàng, cho nên nàng cũng không sợ hãi.

Hạ Sinh vội nói: "Là nóng. Nướng đặt cơm và đồ ăn dư trong nồi, bảo ta một lát thì bỏ một cây củi vào, cơm sẽ không bị lạnh. Nếu ta đói bụng thì tự

mình múc ăn. Ta không đói, chỉ là muốn ăn thịt. Ta đã cầm vài miếng thịt ăn rồi."

Hoàng Tước Nhi nghe xong mới cắn một ngụm.

Nhai ăn, vui vẻ gật đầu nói: "Ăn thật ngon!"

Đỗ Quyên thấy cũng nuốt nước miếng.

Không chỉ là người thấy mùi thịt, còn bởi vì bức họa trước mắt quá sống động: 2 đứa bé, một đứa đút cho đứa kia ăn, hồn nhiên ngây thơ. Hai đứa trẻ vô tư.

Hạ Sinh bởi vì Hoàng Tước Nhi ôm Đỗ Quyên, không có phương tiện dùng tay bóc nên vẫn đút nàng. Mỗi lần đều không phải là một miếng nhỏ nhét vào miệng, mà là khiến nàng cắn. Đây là sợ nàng ăn không được một miếng to, không dễ nhai.

"Ăn ngon chứ?"

"Ăn ngon!"

Mỗi lần Hạ Sinh hỏi, Hoàng Tước Nhi đang nhai cũng nói ăn ngon. Hai người ăn một miếng hỏi cùng một câu hỏi, có cùng một câu trả lời. Bởi vì trẻ con không biết dùng lời nào khác có thể diễn tả tâm tình vui sướng của bọn họ bây giờ.

Ăn ba miếng thịt, Hoàng Tước Nhi không chịu ăn nữa.

"Không ăn nữa. Ăn xong rồi."

Kỳ thật nàng sợ ăn nhiều, người lớn Lâm gia trở về biết thì không tốt.

Hạ Sinh nghi ngờ nói: "Mới ăn có ba miếng à."

Đỗ Quyên phớt xuy cười một tiếng, thầm nghĩ tiểu tử vậy mà biết đếm.

Hoàng Tước Nhi đỏ mặt nói: "Lâm bá bá trở về, thấy ít thịt đi sẽ mắng người."

Hạ Sinh nghe xong sừng sốt, suy nghĩ một chút nói: "Ta sẽ nói ta đói bụng, ta ăn."

Đỗ Quyên khen: "Tiểu tử tốt, có đảm đương! Đúng là huynh đệ!"

Không có ai để ý nàng. Hạ Sinh giống như nhớ tới cái gì, lại chạy vào phòng bếp.

Lát sau đi ra, trên tay bưng một chén com, phía trên là thịt chuột vừa mới ăn, còn có đậu cove xào, "Tước Nhi, nương người bị bệnh, người ở đây ăn đi. Người ăn đi. Nếu nương ta hỏi, ta sẽ nói ta đói bụng nên ăn trước một chén."

Hoàng Tước Nhi như cũ chần chờ, lại nhìn chén com kia lặng lẽ nuốt nước miếng.

Có lẽ là vì ăn nhiều nên làm việc hăng hái hơn. Lâm thăm không chê phiền toái, sáng sớm nấu cơm còn xào đồ ăn. Đương nhiên, điều này cũng đại biểu Lâm gia ngày qua được đầy đủ. Như Hoàng gia, sớm muộn gì đều là ăn cháo ngô.

Con trai thường sáng khoái, Hạ Sinh không trung cầu ý kiến nàng, trực tiếp cầm chén để trên ghế, sau đó qua ôm Đỗ Quyên, thúc dục Hoàng Tước Nhi ăn cơm.

Có thể Hoàng Tước Nhi mới bung bát lên ăn, vừa chọn mấy hạt cơm đút Lâm Xuân.

Lúc Đỗ Quyên đang cảm động, Hạ Sinh nói một câu làm cho nàng vừa kinh ngạc vừa buồn cười, "Người ăn nhanh chút. Ta đi ra ngoài nhìn. Cha ta bọn họ trở lại, ta tặng hăng một cái."

Đây là... Thay Hoàng Tước Nhi trông chừng?

Tục ngữ nói "Cướp nhà khó phòng", lời này lại không sai.

Hạ Sinh bới cơm, xúc đồ ăn cho Hoàng Tước Nhi ăn, bản thân ôm lấy Đỗ Quyên đứng ở cửa viện, nhìn ra phía đường thôn, thay Hoàng Tước Nhi trông chừng.

Hoàng Tước Nhi cũng bắt đầu khẩn trương như tặc vậy, bận rộn khuia cơm. Trừ bỏ thịt phải nhai kỹ mới nuốt xuống, cơm đều nuốt vội. Không có biện pháp, lần trước ăn thịt đau bụng, bây giờ nàng vẫn còn sợ hãi.

Quả nhiên trông chừng là cần thiết.

Đỗ Quyên phát hiện Thu Sinh trên đường thôn chạy tới, phía sau là hai vợ chồng Lâm Đại Đầu với đòn gánh nặng trên vai, lập tức "nga nga" kêu lên.

Hạ Sinh chơi lớn, sao có thể một khắc lơ là càng không ngừng nhìn chăm chăm ra đường thôn, vừa thấy là đưa ánh mắt chuyển vào trong viện, hướng Hoàng Tước Nhi kêu lên: "Tước Nhi!"

Rõ ràng là cao giọng, lại cố tình đè thấp khẩu khí, thần thần bí bí.

Đỗ Quyên níu cổ áo hần, tiếp tục kêu to, nhắc nhở hần có "địch".

Hạ Sinh rốt cuộc phát hiện cha mẹ trở lại, "Ai nha" một tiếng liền chạy ngược về. Lúc qua ngàm cửa, thiếu chút nữa vướng chân té lộn mào một cái.

Đỗ Quyên sợ tới mức kêu to.

Không phải chỉ là một chén cơm thôi, không nghiêm trọng như vậy chứ?

Hạ Sinh cũng không biết nàng gọi cái gì, vội vàng hỏi Hoàng Tước Nhi: "Ăn xong chưa?" Về mặt có chút hưng phấn. Đó là giả người lớn làm chuyện của mình nghĩ ra, nên có cảm giác thành tựu.

Hoàng Tước Nhi gật đầu. Nàng vừa vụn ăn xong miếng cuối cùng, miệng còn đang nhai, khóe miệng dính một hạt cơm.

Hạ Sinh cười, nói cha mẹ hẳn đều trở về.

Hoàng Tước Nhi hoảng kinh, vẻ mặt chột dạ sợ hãi.

Hạ Sinh đưa Đỗ Quyên cho nàng, nói: "Đừng sợ. Đưa bát cho ta. Người ôm Đỗ Quyên."

Hai người lại thêm một lần "giao tiếp".

Lần này rốt cuộc xảy ra vấn đề. Hoàng Tước Nhi thất thủ, không ôm vững Đỗ Quyên.

Máy mấn Đỗ Quyên tự mình cẩn thận, lúc hai người giao tiếp, đầu tiên là chặt chẽ nũ lấy áo của Hoàng Tước Nhi, rồi tốt xấu mượn chút lực từ trên tụt xuống, chân rơi xuống trước. Hơn nữa Lâm Xuân chen ở bên cạnh, làm thịt đệm cho nàng mới không có xảy ra việc gì.

Tiểu Lâm Xuân bị Đỗ Quyên đè, không khóc mà lại cười.

Hoàng Tước Nhi bị dọa đến biến sắc, hai tay gắt gao nứu chặt xiêm y muội muội không buông tay, sợ vừa buông tay là "bẹp" một tiếng, muội muội sẽ té "bê".

Hạ Sinh cũng luống cuống, không để ý cầm chén, đi lên hỗ trợ.

Bát kia "loảng xoảng" một tiếng lăn xuống đất, nảy lên một cái rồi dừng lại nhưng chưa bê, có thể thấy được bát thô rất tốt.

Hai người hợp lực mới ôm Đỗ Quyên lên.

Đỡ Hoàng Tước Nhi ngồi ổn, Hạ Sinh cầm chén chạy vào phòng bếp, sau đó chạy vội ra.

Bỗng nhiên phát hiện khoe miệng Hoàng Tước Nhi có một hạt cơm, vội đưa tay giúp nàng phỉ đi, lại dùng tay áo giúp nàng lau sạch dầu mỡ trên môi.

Hoàng Tước Nhi cũng không dám khinh thường, ngồi yên mặc hẳn làm, hỏi "Sạch hết chưa?"

Hạ Sinh nhìn chằm chằm mặt nàng, lại nói: "Người há mồm ta xem xem!"

Hắn sợ kể rằng Hoàng Tước Nhi dính thịt.

Hoàng Tước Nhi nghe lời há mồm, nhe răng cho hắn kiểm tra.

Thu Sinh liền để sát vào nhìn, quả nhiên phát hiện một xơ thịt, dùng tay cẩn thận kéo ra.

Hai người chỉ lo "hủy thi diệt tích", không thấy như vậy có gì không ổn, rất thiên chân hồn nhiên, làm Đỗ Quyên nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Xác định dấu vết đều bị tiêu diệt sạch sẽ xong, Hạ Sinh cười ngồi xuống nói: "Tốt lắm."

Vẻ mặt thập phần đắc ý.

Hoàng Tước Nhi cũng nhẹ nhàng thở ra.

Đỗ Quyên càng cười lật trời.

Đội Lâm Đại Đầu bọn họ bước vào, đầu tiên Thu Sinh chất vấn nhị đệ: "Nhìn thấy cha cùng nương trở về nơi liền chạy, làm chuyện xấu hả? Đánh bẻ đồ rồi?"

Hạ Sinh thề thốt phủ nhận: "Không có! Gà thả trên đậu, ta đuổi gà."

Thu Sinh hoài nghi nhìn hắn, cảm thấy mắt hắn chuyên quanh, rất có vấn đề.

Đỗ Quyên quyết định giúp một tay, vì thế hướng tới vợ Đại Đầu "y nha" gọi.

Vợ Đại Đầu buông gánh xuống cười nói: "Đỗ Quyên, đói bụng sao? Thật là đói bụng, bằng không sao nhìn thấy thím liền gọi. Hôm nay thím về trễ chút. Đều tại Đại Đầu bá bá ngươi."

Chương 56

Không Có Phúc Lợi

Lâm Đại Đầu cười nói: "Xuân Nhi không có đói, nàng đói bụng trước?"

Vợ hắn nói: "Xuân Nhi có thể ăn chút gì đó, khẳng định Hạ Sinh dứt không ít cơm cho hắn ăn hắn mới không đói. Có phải hay không, Hạ Sinh?"

Hạ Sinh vội nói: "Ai! Nương, hai người không về, ta đói bụng đến đau bụng, ăn một chén cơm lớn. Còn ăn thịt chuột và dứt cho đệ đệ."

Đỗ Quyên che trán, nghĩ rằng "Còn non quá, còn non quá", còn không phải là giấu đầu hở đuôi sao. Lâm thăm chỉ hỏi có dứt cho Xuân Nhi không, người nhắc đến ăn thịt chuột làm cái gì?

Lại nhìn Hoàng Tước Nhi, đã chột dạ cúi đầu, không dám nhìn người.

Cũng may nàng luôn là người nhất gan, Lâm Đại Đầu hai người không có chú ý nàng.

Vợ Đại Đầu vỗ vỗ tro bụi trên người, đi lên bậc thang, từ tay Hoàng Tước Nhi ôm lấy Đỗ Quyên, ngồi xuống ghế nhỏ, lại kéo Lâm Xuân đến bên người, mới cùng Hoàng Tước Nhi chào hỏi: "Tước Nhi ăn chưa?"

Hoàng Tước Nhi đang muốn trả lời, Thu Sinh từ phòng bếp chạy đến, lớn tiếng cáo trạng: "Nương, người mau đến xem! Hạ Sinh tham ăn quá, ăn gần hết thịt chuột, không còn lại mấy miếng."

Hạ Sinh lập tức biện hộ nói: "Nói bừa! Còn tới nửa bát mà. Vốn không ít mấy."

Chợt thấy tay Thu Sinh còn cầm miếng thịt đang ăn, vội trả đũa: "Chính người ăn trộm rồi đổ lên người ta."

Thu Sinh bị chọc tức, giơ miếng thịt lên nói: "Ta chỉ bốc có một miếng. Ta mới vừa đi vào đâu có thời gian ăn vụng?"

Hai huynh đệ cãi nhau đưa lên quan tòa.

Vợ Đại Đầu quát: "Ăn thì ăn đi! Lại cãi nhau coi ta không đánh các người."

Lúc Thu Sinh la hét thịt chuột ít đi thì Đỗ Quyên đã nhìn thấy thân mình Hoàng Tước Nhi run lên, rất hoảng sợ. Lúc này nàng nhìn vợ Đại Đầu lấp bắp nói: "Không... ăn. Nương... Nương sinh bệnh... Ngã bệnh." Về mặt co quắp bất an.

Vợ Đại Đầu thật bất ngờ, hỏi: "Nương người ngã bệnh? Chỗ nào không khoẻ?"

Nàng cho rằng Phùng Thị ngã bệnh, bé gái sốt ruột nên mới thất kinh như vậy rất tội nghiệp, vừa lúc che dấu chân tướng.

Hoàng Tước Nhi còn chưa lên tiếng, từ một người bên ngoài đi vào, là Nhậm Tam Hòa.

Hắn khiêng một con hoẵng lớn, ném xuống một chỗ trống trong viện, "phanh" một tiếng trầm vang, làm tro bụi bay lên.

Lâm Đại Đầu nhất thời mừng rỡ, nhiệt tình chào mời nói: "Nhậm huynh đệ tới. Ngồi đi. Ái dà! Con hoẵng lớn như vậy. Nhậm huynh đệ, người quá khách khí!"

Thu Sinh và Hạ Sinh đã sớm ngừng cãi nhau, vội vàng chạy tới xem con hoẵng, gọi "Nhậm thúc, Nhậm thúc" không ngừng, hỏi làm thế nào bắt được con hoẵng, là bắn chết hay tự nó rớt vào cạm bẫy.

Nhậm Tam Hòa nói là hắn bắn chết. Lúc này Thu Sinh sùng bái không thôi.

Lâm Đại Đầu vừa mời hắn ngồi, vừa phân phó vợ mau dọn cơm. Hắn muốn cùng Nhậm huynh đệ uống một chén, vừa kêu Thu Sinh lấy đao đến, hắn muốn thu thập con hoẵng này.

Vợ Đại Đầu vội đáp ứng, lại nói: "Xẻ thịt con hoẵng xong đưa chút cho Hoàng gia đi. Nghe Tước Nhi nói, đệ muội bị bệnh đó."

Tuy Nhậm Tam Hòa khiêng con hoẵng đến Lâm gia, nàng không cho là đưa hết cho Lâm gia. Nhậm Tam Hòa chiếu ứng Hoàng gia, nàng đều nhìn ở trong mắt, dĩ nhiên có cân nhắc.

Lâm Đại Đầu vội nói: "Còn cần người nói."

Ai ngờ Nhậm Tam Hòa lại lạnh nhạt nói: "Không cần đưa qua."

Lâm Đại Đầu "A" một tiếng, thập phần kinh ngạc.

Vốn Hoàng Tước Nhi đang vui vẻ, cho rằng nhà mình chắc chắn được một phần. Lúc trước cứ cách năm ba bữa, Nhậm thúc thúc sẽ đưa con mời cho nhà mình, nàng thấy thành quen.

Nhưng Nhậm Tam Hòa vừa rồi nói không cho, sao nàng không xấu hổ chứ!

Hơn nữa nàng mãi cảm phát hiện, Nhậm thúc thúc giống như rất không cao hứng. Nàng âm thầm cúi đầu, cho rằng mình bị ghét bỏ.

Nhậm Tam Hòa đâu có chú ý tâm tư bé gái, liếc mắt nhìn vợ Đại Đầu, kỳ thật là nhìn Đỗ Quyên, sau đó nói hai ba câu đem chuyện Phùng Thị té xỉu nói một lần.

Hai vợ chồng Lâm Đại Đầu nghe xong lắc đầu cảm thán.

Lâm Đại Đầu cười nhạo nói: "Việc làm xong? Nông dân chúng ta có lúc nào làm xong việc! Đậu phộng hái xong không cần cột gọn gánh về sao. Đậu phộng gánh về còn phải xới đất, sau này còn phải trồng lúa mạch, còn phải lên núi hái hạt dẻ và cây trăn, hái nấm, còn phải đốn củi, đốt than... Phải vội đến cuối năm mới được nghỉ. Nếu người không làm, cũng được, không ai quản người. Đến mùa đông chỉ ăn bắp ngô, con nít cũng không có đồ ăn vặt ăn."

Vợ Đại Đầu cũng nói: "Hiếu kính cha mẹ cũng nên. Bất quá nhà bọn họ chỉ có Lão Thực huynh đệ một lao động chính, nương Tước Nhi phải trông con, nấu cơm, việc đồng áng chỉ có thể giúp một tay. Lão Thực huynh đệ vừa đi, việc này không phải không ai làm sao. Nhà lão nhị còn có vài người làm việc, con cái cũng lớn một chút, đều biết chạy..."

Hai người lái nhai quả trách, lắc đầu liên tục.

Bây giờ Đỗ Quyên mới hiểu được ngọn nguồn sự tình, cũng hiểu ra vì sao mẹ sinh bệnh.

Tục ngữ nói "Thanh quan khó xử chuyện gia đình", kỳ thật hai người này nói một tràng, việc làm không xong cũng tốt, không có năng lực giúp cha mẹ cũng tốt, đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là nhị thúc đang làm nghề mộc.

Đỗ Quyên vừa nghe đã bắt lấy mâu chốt này, cảm thấy rất thái quá.

Nga, người không muốn chậm trễ việc kiếm tiền, kêu đại ca hỗ trợ làm việc nhà nông, vậy người làm nghề mộc kiếm bạc có chia một phần cho đại ca?

Còn có một chút: thân nhân hẳn nên giúp đỡ cho nhau, trọng tâm ở chữ "cho nhau" !

Nhà mình rõ ràng kém nhà thúc thúc rất nhiều, không thấy bọn họ đến hỗ trợ chứ đừng nói đến trợ cấp, cũng muốn Lão Thực cha đi giúp bọn họ, thật là buồn cười!

Nếu là người không biết nội tình, từ bên ngoài đến xem: hiếu kính cha mẹ, trợ giúp huynh đệ, là chuyện phải làm. Phùng Thị vì chuyện này cùng cha mẹ chồng nháo, đích thực là bất hiếu, hơn nữa cũng có vẻ không có nhân tình, sẽ bị người mắng.

Đỗ Quyên không cần nghĩ, cũng biết ông bà nội sẽ sinh khí như thế nào. Bởi vì chính bọn họ cũng không ý thức được mình có bao nhiêu bất công, chỉ biết nói Phùng Thị người con dâu này không tốt, bất hiếu cha mẹ, không đề ý huynh đệ và cháu.

Nàng thấy sắc mặt Nhậm Tam Hòa âm trầm, nghĩ rằng hấn cũng bị chọc tức.

Vốn hết thầy không liên can chút nào đến hấn, nhưng bởi vì khối thân thể này, hấn đối với Hoàng gia không thể không chú ý, không thể không để ý chuyện hưng suy và chuyện nhà chuyện cửa, thật sự làm khó hấn.

Nhậm Tam Hòa tựa hồ cảm giác được nàng nhìn mình, đối với nàng ôn nhu cười, sau đó xoay mặt cùng Lâm Đại Đầu nói thầm.

Đang buổi trưa, vợ Đại Đầu giữ Hoàng Tước Nhi lại ăn cơm.

Lúc mọi người đang ăn cơm, Hoàng Lão Thực tới đón tỳ muội Hoàng Tước Nhi.

Lâm Đại Đầu vội nói: "Nghe nói đệ muội ngã bệnh? Nương Xuân Nhi buổi chiều không bận, người để Đỗ Quyên ở đây đi. Cùng chơi với Xuân Nhi, nàng cũng có thể chiếu khán chút."

Hoàng Lão Thực đang lo nghe vậy câu còn không được, lập tức đáp ứng.

Hấn nhìn chén lớn thịt hoẵng trên bàn, âm thầm nuốt nước miếng.

Nhưng Lâm Đại Đầu không có ý gọi hấn ngồi xuống ăn. Nhậm Tam Hòa đối với hấn xa cách, hấn cũng không dám nói cười với hấn như bình thường, ngượng ngừng nói hai câu, xoay người đi.

Hoàng Tước Nhi đã ăn một chén cơm lớn trước, lúc này ăn không được nhiều. Hai ba ngậm vội vàng ăn xong là buông bát. Lại cùng vợ Đại Đầu nói cảm tạ, nói muốn về nhà chiếu khán nương, sau đó đuổi theo cha.

Vợ Đại Đầu cảm thán nói: "Đứa bé này thật hiểu chuyện!"

Hoàng Tước Nhi đuổi theo Hoàng Lão Thực tới cửa nhà, hỏi: "Cha, người có mang đồ ăn cho nương không?"

Chương 57

Ngày Lành Một Đi Không Trở Lại

Hoàng Lão Thực nghe xong hàm hồ nói: "Nhà bà nội người com không đủ."

Hoàng Tước Nhi nghe xong thất vọng không thôi.

Trong nhà chỉ có com, không có đồ ăn. Cha ăn rồi, nàng cũng ăn, mọi người cũng ăn rồi, chỉ có nương còn chưa ăn. Nương còn đang bệnh. Sinh bệnh không phải nên ăn mới tốt sao?

Hoàng Lão Thực nhìn bộ dáng lo lắng của con gái, trước nay hẳn chưa từng bận tâm vậy mà bây giờ có chút xấu hổ.

Thì ra, hẳn tới nhà cha mẹ, quả nhiên Hoàng đại nương cho rằng Phùng Thị giả bệnh, mục đích là muốn trị chồng, còn vì cho cha mẹ chồng biết mặt: kêu con trai người đến làm việc, vậy người nuôi hẳn đi.

Nàng tức giận đến hai mắt phát đen, mắng: "Ăn cái đầu mẹ người! Đồ vô dụng! Nàng bệnh cái rắm! Nàng không muốn người ở đây giúp đỡ, muốn dẫn mặt ta, bỏ gánh* mà."

Hoàng Lão Thực vội nói: "Nương, nương Tước Nhi thật bị bệnh, nằm ở trên giường."

Hoàng đại nương càng tức giận, hô: "Nàng thoải mái quá! Lúc này là lúc nào mà ngủ. Ngủ, cho nàng ngủ! Ngủ chết luôn đi mới tốt!"

Đúng lúc này, Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhi gánh bấp trở về.

Sau khi hỏi rõ tình huống, Hoàng lão cha nhìn con trai lớn quát: "Cút cho lão tử!"

Hắn và bà già cùng một dạng, cho rằng Phùng Thị muốn thị uy với cha mẹ chồng nên giả bệnh làm bộ làm tịch, theo ngôn ngữ nông thôn là bỏ gánh không làm.

Hắn thấy con trai lớn uất ức, thật hận không thể bỏ Phùng Thị người phụ nữ kia ngay.

Nhưng con trai lớn thành thật như thế, còn kéo theo 2 tiểu nha đầu phiến tử, bỏ phụ nữ kia sợ sẽ không tìm được vợ, nên cố nhịn.

Hoàng Lão Thực không nghĩ tới sẽ như vậy, lặp lại lời giải thích nhưng không ai tin, về mặt mờ mịt luống cuống.

Phượng Cô nhìn ánh mắt của hấn, giật mình, vội vàng khuyên nhủ: "Cha, nương, bớt giận. Mặc kệ đại tẩu có bị bệnh hay không, trong nhà khẳng định không nấu cơm. Đại ca tới sao có thể không cho cơm ăn chứ. Đây không phải là con trai ruột của ngươi sao."

Nói xong kêu Hoàng Lão Thực ngồi xuống, lập tức bung cơm, đồ ăn lên bàn.

Vợ chồng Hoàng lão cha nghĩ cũng phải, nên không đuổi người nữa.

Hoàng đại nương hận mắng: "Xem em dâu ngươi làm vợ như thế nào. Vợ ngươi không có nửa điểm bằng nàng. Hiền lành bằng một nửa nàng, ta chết cũng có thể nhắm mắt!"

Hoàng Lão Thực không lời nào để nói.

Em dâu luôn hòa khí, quả thật rất hiền lành.

Phượng Cô nghe xong cười khẽ.

Mặc kệ đại tẩu bệnh thật hay giả, đuổi đại bá đi đều không tốt. Buổi sáng hấn còn giúp làm việc, người trong thôn biết sẽ nói một bữa cơm cũng không cho con trai ruột ăn, sẽ bị nhân thoại.

Ăn cơm thì ăn cơm, ăn cơm xong, không phải còn có thể giúp làm việc sao!

Cả nhà ăn cơm, Hoàng lão cha lại buông bát, nhìn con trai ngồi yên nói: "Còn thất thân làm chi? Còn không mau đi gánh bắp ngô đi!"

Hoàng Lão Thực nghe xong, vội cười làm lành nói: "Cha, vợ ta bị bệnh, trong nhà không nấu cơm, ta muốn mang chút cơm về cho nàng cùng Tước Nhi ăn. Buổi chiều ta còn phải lột da phơi bắp, không thể tới đây hỗ trợ."

Hấn ăn xong, liền nhớ đến phải mang cơm cho Phùng Thị và Tước Nhi. Nhưng vừa rồi cha mẹ nổi giận, hấn phải nói thế nào đây? Vừa lúc Hoàng lão cha hỏi, hấn vội nói ra.

Cái này, chẳng những Hoàng lão cha và Hoàng đại nương phẫn nộ, ngay cả Phượng Cô cũng ngạc nhiên, Hoàng lão Nhị khinh bỉ nhìn đại ca

Là chuyên môn tới kiếm cơm!

Còn trực tiếp đây lui an bài của cha, thật bất hiếu!

Cuối cùng Hoàng Lão Thực bị lão cha cầm gậy đuổi ra ngoài.

Cơm, dĩ nhiên là không mang theo.

Hai cụ cảm thấy đứa con trai này hoàn toàn bị con dâu nắm đầu. Cũng không biết đời trước mình tạo nghiệt gì mà cưới một nàng dâu như vậy.

Cha không mang cơm về, Hoàng Tước Nhi cũng không nghĩ nhiều.

Mỗi người đều có thói quen, ông bà nội không thích bên này, trong lòng nàng chưa bao giờ trông cậy vào bọn họ, bởi vậy cũng không cảm thấy có gì không ổn. Ngược lại Nhậm Tam Hòa thường đưa con mời đến, hôm nay bỗng nhiên nói không cho, trong lòng nàng rất kinh hoàng, không biết vì sao Nhậm thúc giận.

Về đến nhà, Hoàng Tước Nhi nhóm lửa, vụng về xào một chén ớt chuông xanh, lại nấu 2 cái trứng gà.

Đây là lần trước vợ Đại Đầu dạy nàng nấu. Nói lúc nấu không thể đụng vào trứng gà, bằng không dễ bị vỡ. Cho nên, nàng nấu lửa lớn, đem cái trứng gà nấu thành cứng như quả cầu sắt.

Làm Phùng Thị nhìn tới thức ăn và trứng gà được đưa tới trước giường, ánh mắt đỏ lên.

Nàng không nói tiếng nào cắn răng ăn.

Ớt xào quá mặn, trứng gà quá cứng, nàng cũng không hé môi.

Đợi ăn xong, nhìn Hoàng Tước Nhi nói: "Buổi tối đừng nấu trứng. Nương nằm một chút là dậy."

Hoàng Tước Nhi cao hứng lên tiếng, đem chén đĩa thu thập.

Nhìn bóng dáng nhỏ nhỏ kia, Phùng Thị lặng lẽ rơi lệ.

Từ đó về sau, Nhậm Tam Hòa không hỗ trợ Hoàng Lão Thực làm việc, cũng không đưa con mời qua Hoàng gia, càng miễn bàn đến chuyện làm xiêm y.

Cùng lúc đó, ẩm thực Lâm gia phong phú chưa từng có.

Lâm Đại Đầu cũng hào phóng thần kỳ. Mỗi bữa cơm trưa hoặc tối đều cho Thu Sinh hoặc Hạ Sinh đưa qua một chén nhỏ thịt cho Hoàng Tước Nhi. Chén gỗ rất nhỏ, loại đựng cơm cho Lâm Xuân ăn. Trong bát chỉ có mấy miếng thịt, một chút canh, vừa vặn đủ cho Hoàng Tước Nhi ăn một bữa cơm.

Đỗ Quyên bội phục muốn chết.

Đây là thi hành ẩm thực "Chế tài": Nay nàng bú sữa vợ Đại Đầu, có thể không cần lo. Hoàng Tước Nhi mỗi ngày ăn thịt, càng lớn càng tốt. Nhưng những người khác của Hoàng gia thì chút ưu việt cũng đừng nghĩ dính.

Chủ ý này chỉ có Lâm Đại Đầu có thể nghĩ ra, hẳn không phải là của Nhậm Tam Hòa.

Quả nhiên Đỗ Quyên không đoán sai. Đây chính là chủ ý của Lâm Đại Đầu.

Nhậm Tam Hòa đâu có tính toán như vậy!

Hắn chỉ nói Lâm gia thường kêu Hoàng Tước Nhi qua ăn cơm, bằng không mỗi ngày đưa một chén thịt qua cho nàng ăn.

Lâm Đại Đầu nhiều ké, lĩnh hội đầy đủ "ý nói" của Nhậm Tam Hòa, dùng chén của Lâm Xuân đưa thịt. Hoàng Lão Thực và Phùng Thị dĩ nhiên sẽ ngượng ngùng không ăn.

Ngày một dòn ép, Hoàng Lão Thực không chịu nổi.

Đơn giản không có thịt, hấn cũng không trông cậy vào. Nhưng mỗi ngày lúc ăn cơm, trong bát con gái đều có thịt, sao hấn có thể thấy mà không thèm nha!

Kỳ thật bắt đầu từ lần đầu tiên, Hoàng Tước Nhi đã chia thịt cho cha mẹ, bị Phùng Thị quát lớn " Ở đâu ra mà nhiều lời như vậy, ăn phần của người đi!", nàng mới không dám chia nữa.

Từ đó mỗi ngày nàng ăn mảnh, ăn đến lòng tràn đầy kinh hãi, cũng không thấy hạnh phúc.

Ngày hôm đó, nàng thấy Hoàng Lão Thực thèm thường nhìn chăm chăm chén của nàng, vừa vặn Phùng Thị đứng dậy bới cơm đi, vội nhỏ giọng nói với hấn: "Ta ăn no. Còn có một miếng thịt, cha ăn đi."

Hoàng Lão Thực đích thực không chịu đựng được, nghĩ dù sao Lâm gia cũng đưa qua mỗi ngày. Hấn ăn một miếng, ngày mai Tước Nhi vẫn có thịt ăn. Vì thế vừa khen khuê nữ hiểu chuyện hiểu thuận, vừa cười thò đũa gắp.

Phùng Thị đi vào, thấy vậy một đũa đánh qua làm miếng thịt rớt xuống, trằm mặt mắng: "Người chết thèm sao? Tổng cộng có 2 miếng thịt, người còn đoạt của Tước Nhi. Người ta đưa cho Tước Nhi ăn, không phải nuôi một nhà của người. Người không biết xấu hổ như vậy, sau này ngay cả Tước Nhi cũng không được ăn, cho người vui sướng."

Đỗ Quyên nghe được thập phần ngoài ý muốn, xem ra là nương hiểu.

Phùng Thị đương nhiên hiểu. Nàng không như Hoàng Lão Thực, hồ đồ.

Tuy không biết tại sao nhưng nàng biết Nhậm Tam Hòa sinh khí, hơn nữa còn là từ lần trước Hoàng Lão Thực giúp cha mẹ chồng làm việc.

Nay người ta đã không muốn giúp Hoàng gia, ưu việt đều rơi xuống Lâm gia.

Mỗi ngày Lâm gia đưa thịt đến cũng không quên nói một câu "Đây là cho Tước Nhi ăn", rõ ràng là không muốn cho bọn họ ăn. Nếu không thì đã dùng cái bát lớn một chút đựng thịt. Nếu bọn họ không mặt không mũi ăn theo, chỉ sợ sau này ngay cả phần của Hoàng Tước Nhi cũng không có.

Cho nên nàng kiên quyết không ăn, cũng không cho Hoàng Lão Thực ăn.

"Hừ hừ!" Nàng cười lạnh thâm nghĩ, "Thế này mới tốt đây! Chỉ cần 2 đũa bé có ăn là được. Lão nương không ăn, cũng không cho các người dính tiện nghi. Mọi người đều không trông cậy vào, rất khỏe mạnh!"

Chương 58

Bò Đến Cửa Đưa Quả Quả

Hoàng Lão Thực vẫn chưa hiểu ý tứ trong lời của Phùng Thị nhưng ngượng ngùng ăn, lại không cam lòng lâu bầu nói: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra với Nhậm huynh đệ?"

Phùng Thị cười lạnh nói: "Chuyện gì xảy ra? Người ta xứng đáng thiếu người sao?"

Hoàng Lão Thực chê cười nói: "Cũng không phải là ý đó. Chỉ là đang tốt lành tự nhiên bỏ mặc mà không biết tại sao, trong lòng không dễ chịu."

Phùng Thị châm chọc nói: "Là không có thịt ăn nên trong lòng không dễ chịu đi? Không giúp người làm việc trong lòng không dễ chịu đi? Người còn trông cậy vào người ta!"

Hoàng Lão Thực không lên tiếng.

Quả thật người ta không nợ hấn, hấn không nên trông cậy vào, đành nhận mệnh thôi.

Mấy ngày này, tuy Hoàng đại nương không ghé qua bên đại nhi tử nhưng thường nghe người trong thôn bàn tán, nói Nhậm Tam Hòa lại sẵn được con gì, ngay cả hươu cũng sẵn được vài lần.

Tay nghề săn thú của người này qua mặt hết thầy thợ săn của thôn Thanh Tuyền.

Căn cứ tình hình dĩ vãng mà phỏng đoán, Hoàng đại nương cảm thấy khẳng định đại nhi tử được không ít.

Bởi vậy nàng nộ khí không thôi, ra ruộng chất ván đại nhi tử.

Nhìn thấy Hoàng Lão Thực một mình trông lúa mạch, liền hỏi: "Vợ người đâu?"

Hoàng Lão Thực nói vợ lên núi nhặt nấm, đánh hạt dẻ.

Vừa lúc không ở nhà!

Hoàng đại nương sầm mặt chất vấn: "Trong mắt người còn có ta cùng cha người sao?"

Hoàng Lão Thực mặc danh kỳ diệu (không hiểu gì hết).

Ánh mắt Hoàng đại nương bén nhọn theo dõi hắn nói: "Mỗi ngày ăn thịt, người có thể nuốt xuống sao? Người không sợ thiên lôi đánh cho người ghen chết?"

Hoàng Lão Thực cau mày nói: "Nương còn nói sao! Ta mỗi ngày ăn thịt chỗ nào? Sau ngày đó giúp nương làm việc, Nhậm huynh đệ đã không giúp ta làm việc, cũng không cho ta con mồi săn được, cũng không cho nương Tước Nhi làm xiêm y, đều cho tên Lâm Đại Đầu kia."

Trước giờ đều là "Do kiếm nhập xa dễ, do xa nhập kiếm khó" (từ cần kiếm đến xa hoa dễ, từ xa hoa mà phải tiết kiếm khó), hưởng qua một đoạn ngày lành, hắn khó có thể quên, bởi vậy trong khẩu khí không tránh khỏi thâm oán.

Hắn nói "sau ngày đó giúp nương làm việc" là đường ranh giới thời gian, cũng không có ý khác, nhưng vào tai Hoàng đại nương lại bất đồng đây là đang trách nàng!

Tuy căn nguyên đúng là như thế, nhưng nàng không cho là như vậy.

Lại một lần nữa lão thái bà bị đại nhi tử làm cho tức giận đến run run, mắng: "Người còn có mặt mũi nói! Vợ người ai dám chọc vào. Người ta trốn nàng còn không kịp..."

Mắng tới mắng lui, đều nhận định là Phùng Thị không biết làm người, đại nhi tử lại thành thật, cho nên không biết như thế nào đắc tội Nhậm tiểu ca nên người ta mới không tặng con mồi cho bọn họ.

Nhớ tới cái này, nàng đau lòng không thôi.

Người như vậy sao có thể đắc tội chứ!

Bỗng nhiên nàng nhớ tới trong thôn có rất nhiều người đều muốn gả khuê nữ cho Nhậm Tam Hòa, không khỏi động tâm. Cháu gái nhà mẹ đẻ mình, bộ dạng như nước trong veo. Còn có cháu gái nhà mẹ đẻ của con dâu út Phương Cô cũng không sai. Nếu như có một người được Nhậm tiểu ca coi trọng, không phải sau này hắn thành thân thích của mình sao?

Lập tức nàng bị ý niệm này nung nấu đến không đứng vững, bỏ mặc đại nhi tử, vội vàng về nhà cùng Phương Cô thương lượng.

Không nói đến Hoàng đại nương một lòng muốn kết thân cùng Nhậm Tam Hòa, nói về Đỗ Quyên, gần đây rất cao hứng.

Thu hoạch vụ thu qua đi, dân trong thôn trừ bỏ trồng lúa mạch, đón củi, còn muốn vào núi đi hái hạt dẻ và hạt thông, nhặt nấm v.v.. Phàm có thể ăn đều thu trữ trong nhà như chuột giấu đồng vậy.

Nhìn những thứ kia, Đỗ Quyên đặc biệt vui vẻ.

Những ngày này, Phùng Thị từ trên núi về sớm, mới buổi trưa đã đến nhà.

Vậy mà nàng hái được hơn mười cân hạt dẻ và hạt thông, đều đỏ xuống sân trải ra phơi, sau đó cùng Hoàng Tước Nhi thanh lý nấm và những thổ sản khác.

Nấm nhất định phải làm sạch rồi phơi nắng, bằng không tương lai lúc ăn, rửa dễ bị nát.

Đỗ Quyên nhìn đám nấm dại kia, có đỏ sậm, có xám trắng, mỗi cái dù nhỏ nhưng tròn đầy, mừng rỡ ha hả cười, hướng Phùng Thị "A ách" gọi không ngừng.

Phùng Thị thấy vậy cười hỏi: "Muốn xuống dưới?"

Đỗ Quyên không dám gật đầu, bởi vì làm vậy thì quá yêu nghiệt, nên nhìn nàng cười lấy lòng.

Phùng Thị thấy nàng nghiêng đầu nhỏ cười nhìn mình, không đành lòng cự tuyệt, đáp ứng.

Nàng không phải không cho Đỗ Quyên xuống đất, chỉ là nàng phát hiện mặc dù khuê nữ mới mấy tháng tuổi nhưng trước nay không hề quào loạn, bởi vậy trừ bỏ thay tã, xiêm y trên người nàng luôn sạch sẽ. Hơn nữa Đỗ Quyên trắng trẻo, mũm mĩm, xuất phát từ sự yêu thích cái đẹp bình thường của con người, trước nay nàng không cho Hoàng Tước Nhi để Đỗ Quyên xuống đất.

Nàng liền kêu Hoàng Tước Nhi mang một cái chiếu đan bằng trúc đến, trải trên mặt đất, lại lấy đệm giường từ trong nôi ra trải lên trên chiếu rồi mới đặt Đỗ Quyên lên.

Có người đỡ, Đỗ Quyên đã biết xoay người ngồi, chỉ là không thể ngồi lâu.

Nàng đưa tay cầm cái nấm màu đỏ sậm, miệng hừ hừ "tiểu cô nương hái nấm", lẩn qua lộn lại xem.

Hoàng Tước Nhi vội vàng đỡ nói: "Không thể ăn!"

Phùng Thị cũng nhìn chăm chăm Đỗ Quyên, lại thấy nàng không giống những đứa bé khác chút nào, bắt lấy gì đó dùng sức bóp thành một đoàn. Nàng cẩn thận dùng hai ngón tay nắm cái nấm, không bóp nó, cũng không bẻ nó, càng miễn bàn không đưa lên miệng, không khỏi rất kinh ngạc.

Nàng đang định nói chuyện, chợt nghe thanh âm của Hoàng Lão Thực từ cửa viện truyền đến, nhiệt tình tiếp đón Nhậm Tam Hòa, gọi hắn đi vào ngồi chơi.

Nhậm Tam Hòa liền đi vào.

Hắn có ý đến xem Đỗ Quyên.

Ban đầu là bởi vì hắn không yên lòng nàng, muốn âm thầm chiếu cố nàng. Nhưng Đỗ Quyên từng ngày từng ngày lớn lên, một ngày hắn không thấy Đỗ Quyên là nhớ đến hoảng, bởi vậy quyết định cùng Hoàng Lão Thực "nói lại tình xưa".

Quả nhiên, Đỗ Quyên vừa thấy hắn sẽ cho hắn một khuôn mặt tươi cười.

Nhậm Tam Hòa cảm thấy trái tim đều tan chảy, hoàn toàn không nghe thấy Hoàng Lão Thực và Phùng Thị tha thiết tiếp đón. Bưng băng ghế đến thì ngồi xuống, bưng nước tới thì nhận lấy uống, vừa hướng Hoàng Tước Nhi nói: "Cẩn thận coi chừng muội muội bỏ nắm đại kia vào miệng."

Hoàng Tước Nhi tự hào khen: "Sẽ không. Muội muội nghe lời nhất. Người xem, nàng chưa bao giờ làm người bản."

Nhậm Tam Hòa thâm nghĩ, dĩ nhiên rồi, nàng có thể nào giống các người chứ!

Hoàng Lão Thực một lòng muốn làm thân với hắn, ra sức khen ngợi khuê nữ mình nhu thuận nghe lời thế nào, lại để cho hắn ôm Đỗ Quyên.

Đề nghị này đánh trúng vào lòng Nhậm Tam Hòa, vì thế biết thời biết thế bé Đỗ Quyên dậy, nhẹ nhàng ước lượng, vui sướng cười nói: "Lớn lên rất nhiều. So Lâm Xuân đều không nhẹ."

Nói đến Lâm Xuân, mọi người bỗng nhiên nghe tiếng tiếu oa nhi ngoài cửa viện "A a" kêu to, quay đầu nhìn lại.

Tứ chi Lâm Xuân chạm đất, đang vịn cửa bò vào viện.

Hắn bò từ nhà qua. Nhìn thấy Đỗ Quyên, cảm thấy đang tới gần mục tiêu, nhất thời hưng phấn la to, hướng Đỗ Quyên phát tay.

Đỗ Quyên cả kinh há to miệng nhỏ, lộ ra hai cái răng sữa vừa mọc.

Đứa nhỏ này, thật đúng là có nghị lực!

Bò qua cửa, Lâm Xuân đang muốn tiếp tục bò vào trong, Hạ Sinh từ phía sau đuổi tới, kéo hai cánh tay hắn trở về: "Người lại đến đây bò loạn. Theo ta trở về."

Lâm Xuân không thuận theo, kêu to lên, nắm chặt cửa không buông tay.

Phùng Thị vội nói: "Hạ Sinh, cho hắn đi vào chơi. Chúng ta đều ở đây coi hắn, không cần gấp gáp."

Lâm gia chiếu cố nàng không ít, thường giúp trông coi Đỗ Quyên.

Vốn Hạ Sinh sợ Hoàng gia không có ai chiếu cố đứa bé nên mới lôi đệ đệ về. Lúc này nhìn tình hình trong viện, rất yên lòng, hơn nữa cầu còn không được mừng rỡ quăng hắn như quăng con ghê, mặc kệ hắn đi.

Trước khi đi, hắn còn cao giọng nhờ Hoàng Tước Nhi giúp hắn chiếu khán đệ đệ. Tước Nhi đáp ứng.

Lâm Xuân được thoát, tứ chi liền chạm đất, nhanh nhẹn leo vào.

Tốc độ bò của hắn, tuyệt đối không chậm hơn người đi từ từ.

Mọi người thấy cười ha ha.

Tuy Đỗ Quyên cũng cười nhưng không lấy làm kì, bởi vì nàng thường thấy Lâm Xuân bò.

Lâm Xuân bò đến trước mặt Nhậm Tam Hòa, cái móng nhỏ quyet một cái, một tay chống đỡ, vững vàng đứng lên, từ trong túi trước ngực lấy ra hai viên sơn tra hồng lớn, nhếch miệng cười đưa cho Đỗ Quyên.

Chương 59

Lần Đầu Tiên Nói Chuyện Kêu "muội Muội"

Thì ra hẳn bò qua là vì đưa sơn tra cho Đỗ Quyên.

Đây là đại ca hẳn, Thu Sinh, vừa cho hẳn. Hẳn cảm thấy đẹp lại thơm ngọt, liền nghĩ đến Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cảm động đến sứt sứt đưa bé này quá đáng yêu!

Ô ô, thật cảm động!

Nàng có thể cự tuyệt nam nhân vì nàng tự sát, lại không có cách nào chống cự thằng bé đưa sơn tra. Không, không thể tính là thằng bé, chỉ có thể tính hài nhi.

Nhìn Lâm Xuân, Nhậm Tam Hòa cũng có chút kinh dị.

Hẳn nhận lấy sơn tra, lau sạch sẽ rồi mới đưa cho Đỗ Quyên.

Tay Đỗ Quyên nhỏ, một tay chỉ có thể cầm một cái. Cảm giác này tựa như lúc thành nhân trước đây cầm quả táo nhỏ.

Nàng cười hì hì đưa một trái đến bên miệng, nhẹ nhàng cắn một chút.

Hương vị chua chua ngọt ngọt, rất ngon, nhưng nàng tiêu thụ không nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ nhíu lại.

Mọi người đều cười, Lâm Xuân cũng cao hứng cười.

Nhậm Tam Hòa thấy hai tay nhỏ của tiểu tử này dính sơn đen như mực, trên áo hẳn cũng in 2 cái Ngũ Chỉ (năm ngón tay), thật buồn cười, hướng Hoàng Tước Nhi kêu lên: "Tước Nhi, lấy cái khăn ướt đến đây, giúp Lâm Xuân lau tay, không thôi hẳn làm dơ Đỗ Quyên."

Hoàng Tước Nhi vội vàng vào phòng bếp múc nước, lấy khăn vải.

Lúc này, Lâm Đại Đầu cầm cây đòn gánh đi ngang qua nhà Hoàng gia, nghe tiếng cười nên nhìn vào trong thấy Nhậm Tam Hòa.

Bất giác hẳn kinh ngạc, thầm nghĩ sao hẳn lại đến Hoàng gia?

Không phải là hẳn không thích Hoàng Lão Thực sao!

Lại nhìn kỹ thấy tiểu Lâm Xuân đang đứng bên người Nhậm Tam Hòa.

Hẳn vội buông đòn gánh, đi vào sân Hoàng gia, cười nói: "Nhậm huynh đệ sao đến đây? Đến lúc nào? Yêu, Xuân Nhi! người cũng tới rồi? Ai ôm người tới?"

Nhậm Tam Hòa cười nói: "Con trai của người thật có bản lĩnh, tự bò qua."

Lâm Đại Đầu ngồi xuống băng ghế nhỏ Hoàng Tước Nhi bung tới, vừa nhìn nhi tử mắng: "Chỗ nào cũng bò, cũng không ai quản người sao? Hạ Sinh đáng chết này, coi ta về nhà không đánh hấn. Nếu bò xuống nước thì sao đây!"

Phùng Thị vợ nói sẽ không, đem chuyện Lâm Xuân đưa sơn tra cho Đỗ Quyên nói ra.

Lâm Đại Đầu nhìn nhi tử thờ dài, xem ra đời này hấn đã nhận chuẩn Đỗ Quyên, nhưng trăm ngàn lần đừng xảy ra sự cố a!

Nghĩ xong, hấn nhìn Đỗ Quyên triển khai một nụ cười tự nhận là thập phần hòa ái.

Đỗ Quyên quay đầu đi, không nhìn hấn.

Nàng thấy ai đều cười, chỉ là không cười với Đại Đầu bá bá.

Bởi vì nàng nhất định phải làm cho hấn chán ghét nàng, thấy nàng là đau đầu; muốn cho hấn cảm thấy nàng chán ghét hấn, đánh mất tâm tư cầu thân. Có hấn ở đây, nàng thậm chí không vui đùa cùng Lâm Xuân để tránh bị hấn ngộ nhận là nhi tử và nàng "Ở chung hòa thuận".

Nhưng rõ ràng là chiêu này không có công hiệu gì, căn bản Lâm Đại Đầu không lưu tâm.

Đỗ Quyên không biết đã xảy ra chuyện gì.

Kỳ thật nàng không biết là mặt mũi nàng không đẹp nhưng rất đáng yêu, nàng lại không kiên nhẫn sắm vai khóc nháo. Lâm Đại Đầu một hán tử thô ráp sao có thể cảm giác ra được nàng có ác ý với hấn ?

Cho nên, xem như Đỗ Quyên mất công mất sức.

Tâm tính nàng như thế, làm người ác có chút khó khăn.

Lúc này, Hoàng Lão Thực nhìn Lâm Đại Đầu nói: "Ta thấy Xuân Nhi đã biết đi."

Lâm Đại Đầu cười nói: "Biết đi. Hấn vịn tường có thể đi rất xa."

Nhậm Tam Hòa lại hỏi: "Biết kêu cha mẹ chưa?"

Lâm Đại Đầu vợ khoe khoang nói: "Rất nhanh sẽ biết. Hấn đợi không kịp muốn nói chuyện, cả ngày cô lổ cô lổ nói thật dài, chỉ là nghe không hiểu. Đến, Xuân Nhi! gọi 'Cha' "

Lâm Xuân nhìn hấn cười hì hì, không lên tiếng.

Lâm Đại Đầu ngóng trông nhi tử gọi cha, bởi vậy bắm riết không tha cứ lặp đi lặp lại.

Lâm Xuân nhìn hấn, lại nhìn Đỗ Quyên, bỗng nhiên há mồm rõ ràng kêu lên: "Muội muội!"

Mọi người ngẩn ngơ, tiếp đến là tiếng cười ha hả ồn ào.

Ngay cả Đỗ Quyên không muốn lộ khuôn mặt tươi cười trước mặt Lâm Đại Đầu, lúc này cũng nhin cười không được: "Ha ha ha... Lần đầu tiên mở miệng nói chuyện là gọi bản cô nương. Người làm cha ... quá mất mặt đi!"

Sắc mặt Lâm Đại Đầu quả thật rất khó xem, thờ phì phò nhìn Lâm Xuân.

Đứa con trai này, tương lai có thể "cưới vợ quên cha mẹ" hay không?

Hoàng Tước Nhi rất cao hứng, vội dạy hấn nói: "Xuân Nhi, gọi 'Đỗ Quyên'."

Lâm Xuân đọc theo nàng: "Đậu Tiêm!"

Hấn nghe người ta gọi "Đỗ Quyên" mấy tháng nay, sớm nghe nhiều nên thuộc, rất tự nhiên liền đọc ra, chỉ là phát âm không được chuẩn.

Hoàng Tước Nhi rất vui sướng, khen hấn thông minh.

Lâm Đại Đầu tức giận đến mắng: "Tiểu tử đáng chết này! Còn muốn cha không? Gọi cha!"

Lâm Xuân lúc la lúc lắc đi qua, ha hả cười đánh về phía hấn, chỉ là không gọi.

Hoàng Lão Thực cười đến đậm chân, Nhậm Tam Hòa cười cười liên ngừng, cúi đầu nhìn về phía Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên đang ngồi vuốt phẳng trái sơn tra hồng.

Từ đó về sau, Lâm Xuân thường chạy qua Hoàng gia cách vách.

Đầu tiên là bò tới. Sau này là nghiêng ngả lão đảo, đi vài bước vương chân té lộn mào một cái mới đi tới đây. sau nữa là chạy lại đây, còn chưa tới cửa viện đã hô to: "Đỗ Quyên! Muội muội!"

Nhậm Tam Hòa cùng Hoàng gia khôi phục lui tới, nhưng không hề giống như trước thường đưa con mời cho Hoàng gia, cũng không hề lấy có làm xiêm y tiếp tế Đỗ Quyên.

Trong nháy mắt, đã đến cuối năm.

Bởi vì núi cao cách trở, tuy trong núi bốn mùa rõ ràng, nhưng mùa hạ không nóng, mùa đông ít lạnh, hơn nữa rất ít tuyết rơi. Nhưng có lúc ngoại lệ, năm nay, một trận tuyết lớn kéo dài đến hai mươi chín tháng chạp, dãy núi bị phủ tuyết trắng xóa.

Lúc tuyết lớn phong sơn, cỏ thôn trong núi sâu vừa náo nhiệt lại nhàn nhã.

Náo nhiệt là bởi vì trong núi không người ngoài đi vào, thôn dân liền thăm hết nhà này đến nhà kia, tự đùa tự vui. Nhân nhã là bởi vì thời tiết này thật sự không có việc gì có thể làm, trừ bỏ ăn uống.

Mọi người đều vây quanh chậu than nói cười, bên người đặt đầy bánh gạo đường, hạt dưa, đậu phộng, hạt dẻ, hạt thông, trái cây, sắc hương đầy đủ.

Đây là điển hình kinh tế nông nghiệp cá thể, hoàn toàn tự cấp tự túc. Đường do chính mình nấu, hạt dưa do chính mình trồng, hạt dẻ là hái trên núi.

Nếu lười một chút hoặc là ngại khó, không muốn khai khẩn chút đất trồng trọt đậu phộng đậu tương, cũng không tại địa đầu canh tác tận dụng triệt để trồng trọt chút hạt dưa, hoa màu, hoặc là không muốn chạy khắp núi đánh hạt dẻ, thì cuối năm trẻ con trong nhà sẽ không có đồ ăn vặt. Dựa vào khung cửa nhìn miệng người khác ăn, đánh mắt mặt mũi người lớn.

Lúc ăn cơm, bình thường trên bàn đều có thịt, bởi vì đã giết heo cuối năm.

Bình thường thì thịt heo cần phải muối, muốn bán cũng không có nơi bán.

Nhưng cũng không có nghĩa là được ăn thịt thả cửa. Thịt này phải bảo quản một năm, ăn tiết kiệm đến năm sau. Ngày mùa, quá tiết hoặc có chuyện gì, đều trông cậy vào số thịt này đổi khẩu vị. Nhà nghèo, ruộng đất ít, nhiều miệng ăn, nhiều gia đình còn phải dùng thịt đổi lương thực.

Một nhà Đỗ Quyên qua tất niên tại nhà bà nội.

Bởi vì Phùng Thị không được cha mẹ chồng thích, nên hoàn cảnh rất không tư vị. Người một nhà ném qua bữa cơm đoàn viên rồi đi về, gia gia nãi nãi cũng không giữ lại.

Sau khi trở về chơi đùa cùng đám nhóc Lâm gia, Đỗ Quyên mới phát giác được chút không khí giao thừa.

Sáng hôm sau, cả nhà lại đến nhà ông bà nội chúc tết.

Trừ bỏ Phượng Cô ngẫu nhiên cùng Phùng Thị nói vài câu, Hoàng đại nương căn bản không để ý tới Phùng thị. Hoàng Tước Nhi cũng không dám nói giỡn trước mặt ông bà nội. Đại Nữ và Tiểu Bảo cũng không thích chơi với nàng.

Đỗ Quyên cảm thấy, cả nhà bọn họ ở đây thật chướng mắt. Nếu không mau đi về, cả nhà nhị thúc cũng không được tự nhiên theo.

Phùng Thị kết thúc cấp bậc lễ nghĩa xong, liền lấy cơ sở có người đến nhà chúc tết, dẫn Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên cáo từ trước, chỉ có một mình Hoàng Lão Thực ở lại.

Hoàng đại nương mắt hửng nói: "Bạn rộn như vậy sao? Một bữa cơm cũng không ăn. Người ta không hiểu được còn tưởng rằng ta đối xử không tốt với ngươi. Đặt Đỗ Quyên ở đây chơi đi."

Bộ dạng đứa cháu gái này xinh đẹp còn thích cười. Nàng coi như thích.

Đỗ Quyên vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ, nghĩ thầm thứ lỗi cháu gái không thể phụng bồi!

Phùng Thị cúi đầu liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, nói: "Đỗ Quyên ngủ. Nàng dậy sớm uống một chút trứng gà, lát nữa phải cùng Đại Đầu tẩu tử thảo sữa uống. Đợi tỉnh còn phải đi đến nhà lý chính chúc tết mẹ nuôi."

Hoàng đại nương nghe xong không được tự nhiên, tức giận nói: "Đi thì đi đi."

Hôm nay, hai đứa con nhà lão Đại không ở lại nhà bà nội, có chút như đánh mặt. Nhưng giữ các nàng lại cảm thấy chướng mắt, thật là lưỡng nan.

Lòng Hoàng đại nương bị đè nén, cảm thấy đều do Phùng Thị nháo.

Phùng Thị cũng không cảm giác ra bị ghét bỏ, sau khi ra ngoài ngược lại thở phào một cái. Ngay cả Hoàng Tước Nhi cũng bắt đầu thoải mái, bước chân nhẹ nhàng chạy về nhà. Đỗ Quyên nhìn trời cao sáng rõ trước mắt lớn tiếng cười rộ lên.

Chương 60

"hào Môn Quý Tộc" Thôn Thanh Tuyền

Sau khi trở về, cả nhà Lâm Đại Đầu đi chúc tết gia gia nãi nãi hẳn chính là gia gia nãi nãi Lâm Đại Mãnh. Phùng Thị nhờ vợ Đại Đầu ôm Đỗ Quyên đi chung, "Hôm nay là mừng một, khẳng định nhà bọn họ thật đông người. Lâm tẩu tử, người mang Đỗ Quyên đi cùng. Chờ thêm vài ngày, ta sẽ đi thăm Lâm gia gia và Lâm nãi nãi."

Vợ Đại Đầu nghĩ cũng phải, đáp ứng.

Lâm gia là nhà giàu, tuổi tác Lâm gia gia và Lâm nãi nãi lại cao, dĩ nhiên hôm nay con cháu sẽ đông cả sảnh đường. Phùng Thị lo lắng không phải không có đạo lý.

Đỗ Quyên sợ Hoàng Tước Nhi ở nhà một mình buồn, lại giờ tiêu kỹ xảo, nháo cho nàng không thể không đi theo, thế này mới bỏ qua.

Đi nhà mẹ nuôi!

Lập tức, Lâm Đại Đầu công Lâm Xuân, vợ hẳn ôm Đỗ Quyên, trên cánh tay mỗi người còn cầm theo một bao lớn đó là quà lễ đầu năm, bước trên con đường nhỏ uốn lượn phủ đầy tuyết hướng vào thôn.

Hoàng Tước Nhi đi bên cạnh vợ Đại Đầu, thỉnh thoảng đùa Đỗ Quyên cười. Lâm Xuân không ngừng kêu "Đỗ Quyên! Đỗ Quyên!". Thu Sinh và Hạ Sinh đã sớm chạy mất dạng.

Tuy thôn Thanh Tuyền chỉ có chừng trăm gia đình. Bởi vì mỗi nhà đều có sân phơi, mọi người không chen chúc một chỗ, nên phạm vi thôn rất lớn.

Lần đầu tiên Đỗ Quyên đi vào sâu trong cổ thôn. Nhà bà nội chỉ có thể tính là ở bên ngoài.

Nhìn thấy những ngôi nhà gỗ hoặc tường đá, nàng thích mà nói không được.

Sở dĩ thôn Thanh Tuyền được gọi là thôn Thanh Tuyền bởi vì suối nước dồi dào. Ba bước hai chuyển, trong đám tuyết trắng xoá sẽ xuất hiện một con suối nhỏ hơn một mét rộng màu đen. Suối nước róc rách, hai bên là bờ ghènh bằng đá xanh song song nhau. Người ta lên đá bên bờ thật vững chắc.

Chỉ một hồi công phu, bọn họ đã đi qua ba bốn suối nước như vậy.

Lúc Đỗ Quyên quay tới quay lui nhìn đến choáng váng đầu, cuối cùng nghe thím Lâm nói phía trước chính là vườn sau của nhà mẹ nuôi, có tường đá vây quanh.

Bọn họ đi về phía trước, tai nghe được tiếng nước chảy âm vang, là nhìn thấy một con sông rộng khoảng hai trượng.

Đi dạo dọc theo sông về phía thượng nguồn, liếc mắt trông qua, cách xa không đến nửa dặm có một cái cầu đá bắc qua sông. Trong đám tuyết trắng bám trên cầu, lộ ra vòm cầu ngăm đen. Dưới sông nước lao nhanh. Mùa đông nước cạn, những tảng đá lớn trong lòng sông lộ rõ ra, dòng nước chảy xuôi đập vào đá phát ra tiếng gầm vang dội.

Dọc hai bên bờ sông kín người. Trước cửa nhà gia gia có một bậc thang đá thoai thoải xuống bờ sông, dùng để giặt đồ, đong gạo rửa rau. Những nhánh cây to bên bờ sông bị tuyết đọng thành những nhánh cây thủy tinh trong suốt.

Đang đánh giá chung quanh, bọn họ quẹo vào cửa viện bên tay trái, mọi người liền bị vây trong âm thanh xôn xao. Thanh âm chúc tết hoà với tiếng trẻ con khóc gọi thúc kêu thắm.

"Tam ca, tam tẩu, sao bây giờ mới đến?"

"Mau vào, gia gia vừa mới hỏi đó."

"Yêu, Xuân Nhi mặc đồ mới!"

"Đây là... Đỗ Quyên? Ha ha, đại tẩu, ngại cho khuê nữ đến báỉ niên!"

Mất, lỗ tai của Đỗ Quyên đều không đủ dùng. Trước mắt, nhà cửa, phòng ở, vào nhà thấy gia cụ, cùng với tứ đại đồng đường, đều làm cho nàng cảm thấy: nàng đi tới "Hào môn quý tộc" của thôn Thanh Tuyền.

Đây không phải là lời nói đùa, mà là chân chính hào môn.

Vô luận là phòng ốc hay là vật trang hoàng trong nhà đều rất có giá trị, khó so sánh cùng phú hào chân chính, thậm chí còn vượt qua bọn họ.

Nhưng vì sao muốn nói là hào môn thôn Thanh Tuyền?

Bởi vì so sánh với khu nhà cao cấp trong thành, Lâm gia không có sự tráng lệ phú quý. Khắp nơi đều lộ ra vẻ nguyên sơ và mùi xưa cũ, cùng với cỏ thôn trong núi sâu cực kỳ phối hợp.

Về phần nói "quý tộc", là Đỗ Quyên định vị cho bọn họ.

Ở cổ đại, nhà quý tộc chân chính hẳn là thư hương môn đệ, thi thư gia truyền. Mà nhà Lâm Đại Mãnh lại là tay nghề thủ công dân gian tinh xảo, cũng là nghề gia truyền. Đỗ Quyên cảm thấy bọn họ chính là "quý tộc dân gian".

Trước hết nói về căn nhà: sân phơi rộng lớn, phía sau hai cây cổ thụ to khoảng hai người ôm mới hết là một gian phòng chính to bằng tám gian, hai

tầng lầu. Chân tường do phiến đá lớn màu than chì xây thành, trên mặt có khắc hoa văn nông đậm phong cách dân dã, hoa chim trùng thú đều có. Phía trên là lầu gỗ, ngoại trừ trên nóc bị tuyết đọng che lấp không thấy rõ, lan can song cửa sổ đều điêu khắc hoa, kiểu dáng bất phàm. Sương phòng cũng chính tề giống như vậy.

Quả nhiên tại thôn Thanh Tuyền, thợ mộc và thợ đá quá nổi tiếng!

Sau khi vào nhà nhìn những dụng cụ bằng gỗ thô sắc màu thanh nhã, Đỗ Quyên nuốt nước miếng. Tất cả đều là hàng thượng đẳng, đặc biệt nam mộc chiếm đa số.

Đáng thương Đỗ Quyên cảm thấy mình là người trong thành lại giống như Lưu mỗ mỗ vào nhà đại quan. Đời trước nàng cũng chưa từng thấy qua nhiều như vậy, gia cụ kiểu cổ xưa tự nhiên, tinh điêu tế mài, vừa nhìn là biết không phải vật phàm.

Phía trên sảnh đường chính không treo tranh, mặt tường khảm một bản đá lớn, trên mặt điêu khắc người, núi, sông trông rất sống động. Giữa phòng là một cái bàn vuông, hai bên trái phải là ghế thái sư phủ da báo.

Mỗi cái bàn ghế trong phòng khách những không có gì là không mang phong cách tự nhiên cổ xưa. Bàn trà và ghế đầu gỗ chạm trổ không theo quy tắc nào. Ngay cả khay trà cũng không ngay ngắn hoặc là hình tròn, mà là dùng rễ cây cắt tạo thành, hoa văn tự nhiên cùng màu gỗ thô. Dựa vào tường phía đông là một cái giường La Hán, phía trên phủ hai tấm da hổ...

Đỗ Quyên không chịu nổi: điền viên sinh hoạt cũng quá Thái Thượng đẳng cấp!

Lúc trước Lâm Đại Đầu cũng không có chém gió. Ba đứa con trai của hắn quả nhiên muốn học thợ mộc, thợ đá và thợ săn, tương lai cuộc sống dễ chịu là nhất định. Đương nhiên tiền đồ còn phải dựa vào tay nghề tinh xảo.

Đỗ Quyên chỉ lo nhìn khắp nơi, vẻ mặt ly kỳ làm mọi người đều cười rộ lên.

Vợ Đại Mãnh đùa nàng nói: "Đỗ Quyên, lần đầu đến nhà mẹ nuôi, ngạc nhiên lắm hả?"

Nghe thế Đỗ Quyên mới chú ý nhìn mọi người: nam nhân lấy Lâm gia gia là chủ, ngồi trên một cái bàn phía Tây uống trà nói chuyện. Nhậm Tam Hòa cũng ngồi đó đang nhìn nàng. Nhóm phụ nữ tụ tập ở giường La Hán phía đông, đang vây quanh chậu than sưởi ấm. Lâm nãi nãi ngồi ở trên giường, đấm nhỏ đều như khi ở trên giường đùa nháo.

Vợ Đại Đầu cũng thả Đỗ Quyên lên giường chơi cùng những đứa bé khác.

Cửu Nhi và Lâm Xuân đánh nhau đến nảy sinh giao tình, nay rất thân thiết.

Hắn giống như một tiểu chủ nhân, đối với Lâm Xuân và Đỗ Quyên nói: "Xuân Nhi, Đỗ Quyên, mau dập đầu với thái gia, thái nãi nãi, nhận lì xì."

Lâm Đại Đầu kêu con trai dập đầu với gia gia nãi nãi.

Lâm Xuân tự mình cúi đầu, cầm hồng bao xong, lập tức dạy Đỗ Quyên cúi đầu. Sợ nàng không làm, còn tận tâm tận lực làm mẫu mấy lần, kêu nàng bắt chước mình.

Vui vẻ náo nhiệt như thế mới là năm mới ở nông thôn nha!

Đỗ Quyên cực kỳ vui mừng, dứt khoát quên mất tuổi thật trong lòng của mình, rất chân chó dựa vào giường La Hán, đối với Lâm nãi nãi lạy ba lần; lại cách không đối với Lâm gia gia chấp tay ôm quyền, làm động tác "Chúc mừng phát tài", cười thật sáng lạn!

Dập đầu với lão nhân gia hơn chín mươi tuổi là phải rồi.

Nhưng nàng mới hơn chín tháng, còn chưa biết đi, cử động này làm mọi người ồ lên. Mọi người đều nhìn như xem xiếc vậy, đều vây quanh, hiếm lạ vừa sờ, lại ôm, rồi đùa nàng, cười không ngừng.

Lâm nãi nãi an tường cười, xoay người mở một cái bách bảo tương màu đỏ sậm bên người, lấy ra một cái khoá trường mệnh bằng vàng, chăm chăm tự mình giúp nàng đeo vào cổ.

Khóa vàng lủng lẳng trước ngực, Đỗ Quyên cảm thấy nặng nặng.

Nàng cầm lấy nhìn nhìn, nghĩ rằng có phải quá quý trọng không?

Thấy mọi người đều hài hước nhìn nàng, coi nàng muốn thế nào. Nàng nghĩ, cự tuyệt cũng cần thích hợp, vì thế nhìn khắp nơi.

Chợt thấy bên người Lâm nãi nãi có một miếng gỗ chạm khắc, là một con trâu. Bởi vì thuận thế gỗ mà hình thành nên một chân sau của con trâu có chút nghiêng lệch, phảng phất như một cước dẫm vào lầy lội, đang cố gắng rút chân lên.

Nàng vội đem khóa vàng từ trên cổ xuống, còn đưa cho Lâm nãi nãi, lại đưa tay lấy con trâu gỗ, ôm trước ngực, sau đó cười híp mắt nhìn lão nhân gia, giống như đang nói "Ta muốn cái này có được hay không?", bộ dáng như đang chờ đợi quyết định.

Đỗ Quyên thừa nhận mình kiến thức hạn hẹp.

Con trâu gỗ chạm khắc kia thật là một tác phẩm nghệ thuật. Nếu ở kiếp trước so với khóa vàng đáng giá hơn.

Nhưng tại đây chắc là không.

Gia cụ và vật trang trí của Lâm gia đều làm bằng gỗ, ngay cả cái giá gỗ treo quần áo cũng có một phong cách riêng. Cửu Nhi càng cố cầm ra thật

nhiều món đồ chơi bằng gỗ ra cho Lâm Xuân chơi. Đỗ Quyên nhìn thấy chảy nước miếng.

Vợ Đại Mãnh kinh ngạc cười nói: "Nàng không cần khóa vàng, muốn cái này?"

Bên kia Lâm gia gia đập bàn, lớn tiếng nói: "Tốt! Đó là ta lúc còn trẻ làm giường La Hán này, ta dùng gỗ hương nam làm bàn trà, phía dưới có một khúc cây ta thấy có chút giống trâu, nên phí chút tâm tư làm cho cha Đại Mãnh chơi."

Nhưng là đồ cổ? Còn có lai lịch.

Đỗ Quyên cuống quít buông trâu xuống, ngượng ngùng lấy.